

22.06.1995

שנה לפני...חיים יבין בכתבה טלוויזיונית (20.6) ניסה לנתח, ספק נבואה, ספק טוטו, את מצבו של רבין כראש ממשלה שלוש שנים אחרי שנבחר ושנה לפני שיעמוד לבחירה מחדש. פרשנות פוליטית (חנה קים) וסקרי דעת קהל (מינה צמח) היו אמורים לבסס הנחות שהניחו נציגי הקואליציה והאופוזיציה בצוות הדיון.

פתיחת מסע הבחירות באצטלה של התמודדות מפלגתית עם סקר דעת קהל צמוד, זה חידוש מתוחכם למדי, אם כי איני מניח שלהבא נראה הרבה מסוג זה של פולמוס. העמדתם זה מול זה, את שני האישים המובילים בעבודה ובליכוד, רבין ונתניהו, הדגישה מה שכבר שנים טוענים יודעי דבר בנוגע לפוליטיקה הישראלית: שאין בה ניגודים רעיוניים. הניגוד הוא בין האישים. הרי זכורה לנו התבטאותם של שני פוליטיקאים צעירים על הצטרפותם לליכוד. בכניסתם לחיים הפוליטיים הכריעו התנאים הטובים יותר שהציע להם הליכוד בהשוואה ליעבודה, לאו דווקא האידיאולוגיה. כמעט מקרה עיוור. אם כך פני הדברים, המצע המפלגתי הוא עניין משני. המאבק הוא על הכסא ולא על הגשמת הרעיון. כפי שקסינג'ר טען בשנות ה-70: אין לישראל מדיניות חוץ - רק מדינות פנים.

קשה לקבוע מהם הניגודים האידיאולוגיים בין המחנות. לרבין, בעומק ליבו, כמיהה לארץ ישראל השלמה. אנשי הליכוד יודעים היטב שאת השטחים אי אפשר להחזיק עוד. לכן הוסב הויכוח על הצד הביטחוני של פינוי אפשרי - כאילו לשם כך השטחים נכבשו ולשם כך התנחלו שם מאה שלושים אלף מתנחלים. לכן גם רבין אינו נרתע מלהודות שפיגוע בטחוני עלול להוות מכשול לבחירתו מחדש. אם אלה פני הדברים, אז לא מצוץ מן האצבע סיכוי של דוד לוי להנצח, במקום תפישה אירציונלית פוליטית, השקפה אירציונלית (אם לא עדתית, אזי בודאי מעמדית) בכלכלה ובחינוך Political Correctness גם בישראל.